

Č. 7786.

Zaměstnanci veřejní: Osobní přídavek přiznaný úředníku podle § 171 plat. zák. zaniká při nejbližším zvýšení služného.

(Nález ze dne 4. března 1929 č. 16.798/27.)

V ě c: Rudolf T. v P. proti ministerstvu financí o osobní přídavek podle § 171 zák. č. 103/26.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Dekretem zřř v Praze ze 16. července 1926 převeden byl st-I, úředník skupiny C s požitky VIII. hodn. tř. 3. stupně, ke dni 1. ledna 1926 do nových platů podle zák. č. 103/26 a přiznány mu požitky 6. plat. stupnice, se služným stupně d), ročních 19.800 Kč, osobním přídavkem dle § 171 plat. zák. ročních 1800 Kč, činovným ročních ... 3360 Kč a výchovným ročních ... 1800 Kč. Současně byly mu dekretem tímto od 1. července 1926 poukázány platy zvýšené a to služné 6. plat. stupnice, stupně e) ročních 21.600 Kč, činovné ročních 3360 Kč a výchovné ročních 1800 Kč, s tím, že se zvýší jeho služné dnem 1. července 1929.

Námítkám, kterými se domáhal přiznání osobního přídavku podle § 171 cit. zák. i od 1. července 1928, zřř nevyhovělo. — — —

Odvolání zamítlo min. fin. nař. výnosem z důvodů výměru v odpor vzatého.

O stížnosti nss uvažil:

Na sporu jest jediné otázka, zanikl-li osobní přídavek, který byl st-li přiznán podle § 170 odst. 1 zák. č. 103/26 při převodu do nových platů k 1. lednu 1926 tím, že st-I dosáhl 1. července 1926 vyššího služného, či měl-li mu býti i po té ponechán, resp. znovu povolen. Kdežto žal. úřad zodpovídá otázku tu kladně a dovolává se v tom směru pozitivního předpisu § 171 odst. 2 zák. cit., hájí stížnost názor, že předpis posléze uvedený nelze vykládati slovně, nýbrž že dlužno přihlídnouti k motivům, které vedly zákonodárce k tomu, že připustil v § 171 vůbec možnost přiznávání osobní přídavky. Intence ta záleží podle vývodů stížnosti v tom, že nemá býti státní úředník zkrácen požitkově v případech, o nichž jest řeč v cit. § 171, a to nejen při převodu samém, nýbrž i při pozdějším platovém postupu.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Podle § 171 zák. č. 103/26 přísluší úředníku. obdrží-li při převodu do nových platů podle §§ 169 a 170 nižší služné, než by obdržel v téže platové stupnici, kdyby byl převáděn ze stejného služného a se stejnou služ. dobou v plat. stupni z některé nižší skupiny časového postupu, osobní do výslužného započítatelný přídavek ve výši rozdílu mezi jeho novým služným a služným, které by obdržel v nižší služ. třídě. Přídavek ten odpadá podle 2. odst. cit. paragrafu při nejbližším zvýšení služného.

Podle znění uvedeného ustanovení poskytuje zákonodárce osobní do výslužného započítatelný přídavek těm úředníkům, kteří by obdrželi v důsledku převodu provedeného způsobem předepsaným §§ 169 a 170 cit. zák. nižší služné, než by činilo služné jejich, kdyby byli za stejných

jinak předpokladů převedení z nižší skupiny časového postupu do nových platů a chce tak odkliditi platovou újmu, kterou by úředníci ti v poměru k úředníkům nižší služ. třídy převodem tím utrpěli. Jde tu o dočasné vyrovnání platových nesrovnalostí, jež mohly nastati při převodu vzhledem na platové rozpětí dřívějšího systému požitkového v některých skupinách časového postupu a mezi některými úředníky skupin těch a je již tato skutečnost sama o sobě dostatečným dokladem toho, že zmíněný osobní přídavek musí zaniknouti, jakmile odpadne motiv, pro který byl přídavek ten zaveden. Přiznává tedy zákon v § 171 osobní přídavek jen k vůli odklizení nesrovnalostí platových, jež vznikají převodovým aktem samotným, a nelze potom ovšem přihlížeti k pozdějším platovým rozdílům, jež snad nastanou postupem do vyššího služného a z toho titulu se domáhati, aby přídavek při převodu přiznaný byl na dále ponechán, resp. znovu povolen.

Zákon vychází z předpokladu, že nesrovnalost ta odpadá podle jeho platového systému a s ním spojeného odstupňování služného uvnitř jednotlivých plat. stupnic již při zvýšení služného, jež nastane po převodu a nařizuje proto v 2. odstavci cit. paragrafu, že přídavek ten odpadá při nejbližším zvýšení služného, čili jinými slovy, že při zvýšení tom zaniká ve své celistvosti a navždy. Tomuto názoru svědčí i úvaha, že by mohlo míti ponechání zmíněného osobního přídavku i po prvním zvýšení služného v zápětí nové nerovnoměrnosti zřetelem k těm úředníkům, kteří při převodu samém nebyli v platové situaci, kterou má na zřeteli § 171 odst. 1 cit. zák. a že by tedy ponecháním přídavku toho mařen byl úmysl zákona, docíliti změnou platového systému stejnoměrného zvyšování služného.

Z toho jde, že je předpis § 171 odst. 1 zák. plat. jen předpisem daným pro dobu přechodu ze starého požitkového systému na systém nový a nelze se předpisu toho dovolávati jako normy pro ponechání, resp. přiznání přídavku toho i na dobu po zvýšení služného, jež po převodu nastalo. Na tom by nemohly nic změnit ani »Vysvětlivky« shora uvedené, neboť nemohou měnit neb doplňovati zákon, nehledě ani k tomu, že z nich nelze vyvoditi důsledků st-lem uplatňovaných.

Jak doličeno, má předpis § 171 odst. 1 zák. č. 103/26 na zřeteli toliko vyrovnání nesrovnalostí platových, jež vznikly převodem samotným mezi úředníky dvou skupin časového postupu a zaniká proto přídavek z tohoto titulu úředníku přiznaný, jakmile odpadne důvod, pro který byl přídavek ten přiznán, t. j. při nejbližším zvýšení služného. Nelze se tudíž přídavku toho právem domáhati i při později snad vzniklých nesrovnalostech platových a neporušil proto žal. úřad zákon, nevyhověl-li v pořadu stolic správních žádosti st-le o povolení osobního přídavku přiznaného mu při převodu do nových platů podle zák. č. 103/26 i po 1. červenci 1926.

Č. 7787.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Jak jest vyměřiti dávku, zcizí-li se nemovitosti v různých obcích a různé ceny za cenu jednotnou?

(Nález ze dne 5. března 1929 č. 4619.)